

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของชาติ เพราะภาษาเป็น สื่อใช้ติดต่อกัน และทำให้วัฒนธรรมอื่นๆ เจริญขึ้น อีกทั้งยังเป็นศูนย์กลางยึดคนทั้งชาติ ดังข้อความพระราชนิพนธ์ตอนหนึ่งในเรื่อง “ความเป็นชาติโดยแท้จริง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่ รัชกาลที่ 6 ที่ว่า “ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์ แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งไหนจะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันหรือแน่นอนยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน ภาษาเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในใจมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น” พระราชนิพนธ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่า ภาษาไทย นอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ยังเป็นสิ่งบ่งบอกถึง “ความเป็นชาติเดียวกัน” ของคนในสังคม เช่นคนไทยแม้จะต่างเผ่าพันธุ์ ต่างเชื้อชาติ ต่างท้องถิ่น หรือต่างศาสนา แต่เมื่อใดก็ตามที่เราต่างพูด ภาษาไทย เราย่อมรู้สึกได้ทันทีถึงความ เป็นพวกเดียวกัน ความเป็นชาติเดียวกัน ดังนั้น “ภาษา” จึงเป็นสิ่งที่จะร้อยรัด และ ผูกพันคนในชาติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (อมรรัตน์ เทพคำปนาท. 2548 : ออนไลน์)

จากความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าวมาส่งผลให้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 37) ซึ่งผลการศึกษาของ สวนิต ชมภัย (2523 : 44) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันอยู่เสมอในแต่ละวัน จะเป็นทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร ต้องพูด ต้องฟัง ต้องเขียน ต้องอ่าน ต้องแสดงให้ผู้อื่นดูและดูผู้อื่นแสดงอยู่เป็นประจำ การสื่อสารนั้นเป็นการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิต ไม่ใช่การท่องจำ กฎเกณฑ์ และ สนิท สัต โยภาส (2545 : 1) กล่าวว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสำคัญยิ่งต่อมนุษย์เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารการเรียนรู้และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพระหว่างกัน การสื่อสารจะมีอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เกิดจนตาย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน โดยเริ่มตั้งแต่หน่วยเล็กที่สุดของสังคมคือครอบครัวถึงประเทศและโลก

จากความสำคัญของภาษาไทยและการสื่อสารจากหลายแนวคิดของนักการศึกษาต่าง ๆ
กระทรวงศึกษาจึงได้ปรับแนวคิดการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิมไม่เน้นการอ่านออกเขียนได้
เพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ
(กรมวิชาการ. 2546 : 1) แต่มีปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารหลายประการดังที่มีนักการ
ศึกษาได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาอุปสรรคที่เกิดจากผู้ส่งสาร คือผู้พูด กับผู้เขียน ผู้พูด พูดโดยลำคับ
เรื่องไม่เป็น พูดวกไปวนมา แสดงความประหม่าให้ปรากฏ พูดตะกุกตะกัก พูดซ้ำหรือเร็วเร็ว
ไป พูดเสียงเบามาก ออกเสียงควบกล้ำ ร, ล ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้รับสารแปลความหมายเพี้ยนไป
ใ้มารยาทใช้คำหยาบ คำคำ เป็นต้น

ปัญหาที่พบบ่อยในปัจจุบันคือ การเขียนสื่อสาร ได้แก่ การเขียนตัวอักษรไม่เป็น
ระเบียบ อ่านยากสื่อความหมายไม่ได้ การใช้คำผิดความหมาย นำคำ สำนวน มาเรียงประโยค
ไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย ทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิด เกิดปัญหาในการสื่อสาร
ระหว่างบุคคลต่าง ๆ และขาดมารยาทในการเขียนไม่รักการเขียน (สนิท สัต โยภาส. 2545 :
10-12) ปัญหาที่กล่าวมาดังกล่าวทำให้เกิดความบกพร่องของภาษาไทยที่เป็นเอกลักษณ์และ
มรดกที่แสดงความเป็นชาติไทย อาจส่งผลให้สูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยได้ และ
คุณภาพผู้เรียนด้านการเขียนสื่อสารต่ำกว่ามาตรฐานตามที่หลักสูตรกำหนดทำให้เป็นปัญหาต่อ
การจัดการเรียนการสอนด้วย

ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับความบกพร่องการเขียนสื่อสาร มีหน่วยงาน ครูอาจารย์
นักวิชาการ นักภาษาศาสตร์ นักวิจัย ต่าง ๆ ได้ศึกษาค้นคว้าหาวิธีสอน นวัตกรรมต่าง ๆ มา
ทดลองใช้อย่างมากมายเพื่อแก้ปัญหาและเป็นแนวทางในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการ
สอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จากผลการศึกษาเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา
นวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย โดยกรมวิชาการพบว่า วิธีการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่มีผลต่อการเรียนการสอน ฟัง
พูด อ่าน และเขียนมากที่สุดวิธีหนึ่ง (พิสมัย แก้วทาสี. 2546 : 2; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ.
2538 : 94-95) และผลการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ (2535 : 6) พบว่า การจัดชั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การอ่านเป็น
จุดเริ่มต้นการพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง พูด เขียนในลักษณะทักษะสัมพันธ์ตามหลักการ
สอนเพื่อการสื่อสารเปิด โอกาสให้นักเรียนใช้ทักษะสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติและทำให้เกิด
ความคล่องตัวถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กว่าการสอนปกติ ได้เปิดขยายห้องเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ครอบคลุมห้องเรียนทั่วประเทศ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2549 : 60 ; อ้างอิง จาก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 4) และผลงานวิจัยแบบฝึก ทักษะแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของ พิศมัย แก้วทาสี (2550 : 36) พบว่า แบบฝึกทักษะเป็น สื่อการเรียนการสอนที่สำคัญสำหรับนักเรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้ดีขึ้น ช่วย เสริมทักษะให้คงทนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนรู้อย่างแท้จริง

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานี้ ใช้หลักการและ แนวทฤษฎีจากหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎี การสอนเพื่อการสื่อสาร การสอนแบบธรรมชาติ การสอนอ่าน การจัดขั้นตอนการสอนจัดให้อ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะทาง ภาษาไปสู่ ทักษะ การฟัง พูด และเขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ตามหลักการสอนเพื่อการ สื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนเป็นหลัก (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ. 2535 : 6) นอกจากนี้ พิศมัย แก้วทาสี (2550 : 3) กล่าวว่าจัดการเรียนการสอน ครูต้องสอนไปที่ละขั้นจากขั้นที่ 1- 5 โดยเฉพาะในขั้นที่ 5 จะเน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการ ใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ จนเกิดความแม่นยำ ด้วย เกม บัตรคำ แบบฝึก

การใช้แบบฝึกกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เป็นวิธีช่วยนักเรียนให้ฝึกทักษะ ในส่วนที่เพิ่ม เดิมจากหนังสือเรียนทำให้เกิดความเพลิดเพลินอีกทั้งเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น แบบฝึกทักษะจะช่วยให้เกิดความคงทนทางภาษา ครูเห็นจุดเด่น จุดบกพร่องของนักเรียนอย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและ ปัญหาของนักเรียนได้ทันทั่วทั้งที่ (กรมวิชาการ. 2539 : 7-8) วิธีการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในด้านสื่อการเรียนการสอนครูยังขาดทักษะ ความรู้เกี่ยวกับการผลิตสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นประเภทแบบฝึก ซึ่งจำเป็นต้องการสอน ภาษาทำให้โรงเรียนขาดแคลนสื่อที่จำเป็นและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2540 : 116) กล่าวว่าด้านสื่อการเรียนการสอนโดยรวมมีปัญหาหระดับมาก ครูขาด ความรู้เรื่องการผลิตสื่อ และผลงานวิจัยของ ฉลาด จันทร์สมบัติ (2539 : 244) พบว่าครูยังขาด สื่อประเภทแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสื่อสาร ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอน ภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในขั้นที่ 5 ฝึกทักษะทางภาษาจะช่วยให้ครูใช้เป็นแนวทาง ในการผลิตสื่อแบบฝึกภาษาได้อย่างมั่นใจมากยิ่งขึ้น

จากสรุปรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาของสำนักงานรับรอง และประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) โรงเรียนบ้านจอกขวาง ครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2549

พบว่า มาตรฐานด้านผู้เรียน ด้านครู ด้านผู้บริหาร ทั้ง 14 มาตรฐานได้คะแนนเฉลี่ยในระดับ ต่ำมากทุกมาตรฐาน แต่พบจุดที่เป็นปัญหาและควรพัฒนาคือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2549 : 52) และรายงานการประชุมเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาโรงเรียนบ้านจอกขวาง ของคณะครูและคณะกรรมการ สถานศึกษา (โรงเรียนบ้านจอกขวาง. 2549 : 9) ที่พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาทักษะการเขียนสื่อสาร และมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องร่วมกันหาวิธี แก้ปัญหาถ้าไม่หาวิธีแก้ปัญหาจะทำให้เกิดผลเสียหายต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและส่งผลเสียต่อ การเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย จึงได้สำรวจ วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนรายมาตรฐาน พบว่า มาตรฐานที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในระดับที่เป็นปัญหา คือมาตรฐานการเขียน โดยเฉพาะที่เป็น ปัญหามากที่สุดคือ ทักษะการเขียนสื่อสาร สภาพปัญหาที่พบคือ นักเรียนเขียนลายมืออ่านยาก นำคำไปแต่งประโยคไม่ถูกต้อง และไม่สามารถเขียนเรื่องสั้น ๆ ได้ตามตัวชี้วัดชั้นปีระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 และมาตรฐานการศึกษาของหลักสูตรที่กำหนด ผู้วิจัยจึงได้ รายงานปัญหา ที่พบต่อผู้บริหาร ครูวิชาการ และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ได้รับคำแนะนำให้พัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งคาดว่าเมื่อนำมาพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา น่าจะแก้ปัญหาทักษะการเขียน สื่อสารได้และพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารมีประสิทธิภาพได้มาตรฐานสูงยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เกิด ปัญหากับผู้เรียนในปัจจุบันและไม่เป็นปัญหาในการเรียนในชั้นเรียนที่สูงขึ้นต่อไป

คำถามการวิจัย

แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แก้ไข ปัญหาทักษะการเขียนสื่อสารได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์
ภาษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา
ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
บ้านจอกขวาง อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 15 คน
2. ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552
3. การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2552 เนื้อหาที่ใช้คือ การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร ใช้แบบฝึกทักษะมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา โดยวิธี การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 5 จุดประสงค์ที่ 1 – 8
จำนวน ดังนี้
 - 3.1 จุดประสงค์ที่ 1 อ่านและเขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
 - 3.2 จุดประสงค์ที่ 2 แต่งประโยคจากคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
 - 3.3 จุดประสงค์ที่ 3 แจกถูกประสมคำในหนังสือเล่มใหญ่ไปสู่คำใหม่ได้
 - 3.4 จุดประสงค์ที่ 4 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้
 - 3.5 จุดประสงค์ที่ 5 อ่านเรื่องใหม่ได้
 - 3.6 จุดประสงค์ที่ 6 เล่าเรื่องหรือบอกรายละเอียดสิ่งที่อ่าน ฟังและพบ
ในชีวิตประจำวันได้

- 3.7 จุดประสงค์ที่ 7 พุคและสนทนาเรื่องต่างๆ ได้
- 3.8 จุดประสงค์ที่ 8 เขียนเรื่องสั้นๆ ได้
4. ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้
- 4.1 ตัวแปรอิสระ คือ แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 4.2 ตัวแปรตาม
- 4.2.1 ผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการเขียนสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามมาตรฐานการเขียนและตัวชี้วัด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลังจากเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษาจบแล้ว ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนสื่อสารภาษาไทยก่อนเรียน หลังเรียน และวัดพฤติกรรมระหว่างเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะซึ่งมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในการวัด คือ อ่านและเขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่ แต่งประโยคจากคำในหนังสือเล่มใหญ่ แจกลูกประสมคำ ไปสู่คำใหม่ แต่งประโยคจากคำใหม่ อ่านเรื่องใหม่ เล่าเรื่องบอกรายละเอียดสิ่งที่อ่าน ฟังและพบในชีวิตประจำวัน พุคและสนทนาเรื่องต่างๆ เขียนเรื่องสั้นๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ หมายถึง แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80/80 ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา การเรียนแต่ละแบบฝึกทักษะได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนจำนวน 1 ฉบับ มีทั้งหมด 20 ข้อ ได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสาร หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะการเขียนสื่อสารการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดตัวชี้วัดหลังจากที่ผู้เรียนจบแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามเนวอิงเกณฑ์แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ หรือมีความสุขในการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา มีระดับความพึงพอใจ 3 ระดับ ที่ประยุกต์มาจากเกณฑ์การให้คะแนนจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น ของบุญชม ศรีสะอาด (2535 : 100) เพื่อความเหมาะสมกับวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยครอบคลุมคุณลักษณะที่ดีของแบบสอบถาม โดยมีระดับความพึงพอใจ กำหนดเกณฑ์การพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียน ดังนี้ค่าเฉลี่ย 2.51-3.00 แปลความหมายว่า พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 แปลความหมายว่า พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 แปลความหมายว่า พึงพอใจน้อย

แผนจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนจัดการเรียนรู้ประกอบแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 5 มีจุดประสงค์ในการฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร จำนวน 8 จุดประสงค์ คือ อ่านและเขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่ แต่งประโยคจากคำในหนังสือเล่มใหญ่ แจกลูกประสมคำไปสู่คำใหม่ แต่งประโยคจากคำใหม่ อ่านเรื่องใหม่ เล่าเรื่องบอกรายละเอียดสิ่งที่อ่าน ฟังและพบในชีวิตประจำวัน พูดและสนทนาเรื่องต่าง ๆ และเขียนเรื่องสั้น ๆ ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร จุดประสงค์ละ 3 ครั้ง จำนวน 24 แผน มีองค์ประกอบ คือ สารสำคัญ เนื้อหาสาระ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การประเมินผล สื่อและนวัตกรรมใช้ในการจัดกิจกรรมที่ครูผู้สอนเตรียมไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้มุ่งพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร และมาตรฐานการเรียนรู้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนนำแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ไปใช้ฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร สามารถพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารได้ ทั้งการคัดลายมือให้สวยงาม สะอาด อ่านง่าย นำคำไปแต่งประโยคสื่อสารสื่อความหมาย ได้ตรงตามจุดประสงค์ในการเขียน เขียนเรื่องสั้นง่าย ๆ สื่อความหมายได้ถูกต้อง

2. ครุภัณฑ์แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทย

3. โรงเรียนได้สื่อประเภทแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นสอดคล้องกับความสามารถความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและมีประสิทธิภาพ สามารถแก้ปัญหาทักษะการเขียนสื่อสารและผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารสูงขึ้นนักเรียนมีมารยาทที่ดีในการเขียน และรักการเขียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY